

Arrest

nr. 264 150 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 januari 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 augustus 2010 wordt deze aanvraag verworpen.

Op 17 september 2010 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

Op 23 september 2010 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2010 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen.

Op 15 november 2010 werd de verzoeker onder escorte verwijderd naar zijn land van herkomst.

Op 22 december 2014 dient de verzoeker, die op 28 september 2014 terug naar België is gekomen, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Dit verzoek om internationale bescherming werd afgesloten op 27 maart 2015 omdat de verzoeker afstand deed van zijn verzoek.

Op 22 januari 2015 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 22 april 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 27 maart 2015 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 156 345 van 12 november 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 18 december 2015 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 januari 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 17 maart 2016 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest met nummer 173 899 van 1 september 2016 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 28 september 2016 dient de verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 27 december 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 7 maart 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 8 mei 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 206 334 van 2 juli 2018 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 26 november 2019 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2021 beslist de gemachtigde dat de aanvraag van 26 november 2019 onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 264 149 van 24 november 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 21 mei 2021 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: B., A. (…)

geboortedatum: (...).1988
geboorteplaats: E. (...)
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

Op 10 juli 2021 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2021 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Op 21/05/2021 heeft de Belgische overheid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Krachtens het artikel 7 eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Ook indien er is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van het artikel 7 Vreemdelingenwet, mag geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zijn met een hogere rechtsnorm, waaronder het artikel 8 en 3 EVRM

Schending van het artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht :

Het artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er ligt een schending van het artikel 8 EVRM voor indien het bevel om het grondgebied te verlaten onevenredig is met het recht op een gezinsleven: "Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107. (R.v.V.n r. 251 778 van 29 maart 2021).

Het bestaan van een gezinsleven:

In haar arrest Mokrani/ France van 15 juillet 2003, heeft het EHRM geoordeeld dat de relaties tussen volwassenen « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ».

Om na te gaan of er sprake is van bijzondere elementen van afhankelijkheid moet er rekening worden gehouden met onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid en de bijzondere banden tussen de betrokkenen (RVV, nr. 196353, 08/12/2017).

Terzake is het EHRM van oordeel dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders van zodra het vaststaat dat de betrokken zoon nog geen gezinsleven heeft gesticht en nog steeds inwoont bij zijn ouders: « 41. La Cour constate que l'arrêté d'expulsion a été pris le 11 juin 1990 et exécuté le 9 juillet suivant. C'est à cette date qu'il convient de se placer pour examiner la question de savoir si le requérant avait une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la Convention (art. 8). M. Bouchelkia était alors célibataire et sans enfant puisqu'il n'a fondé sa propre famille que postérieurement à l'arrêté d'expulsion, consolidant ainsi ses attaches familiales en France. A l'époque, il vivait toujours au sein de sa famille d'origine et résidait, depuis l'âge de deux ans, sur le territoire français où se trouvait l'essentiel de ses attaches privées et familiales. A l'instar de la Commission, la Cour ne doute pas que l'expulsion du requérant, en 1990, s'analyse en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale. » EHRM, Boulchekia/FR (20/09/2011)

In casu verblijft verzoeker in België sinds 11 december 2008. Hij verblijft aldus op het Belgische grondgebied gedurende bijna 13 jaar, hetgeen een erg lange periode is.

Verzoeker is momenteel 33 jaar oud. Hij is nog steeds alleenstaande en heeft geen eigen kinderen noch gezin.

Verzoeker woont samen met zijn twee ouders, die wettig in België verblijven. Verzoeker heeft geen eigen middelen, maar is afhankelijk van derden.

Bovendien lijdt verzoeker aan ernstige psychiatrische problemen, waarvoor een langdurige opvolging vereist is.

Verzoeker maakt een medisch attest over, waaruit blijkt dat hij lijdt aan depressie en posttraumatische stress. Hij lijdt aan deze ziekte sinds 2009, met herhaalde opstoten.

Verzoeker is bijgevolg bijzonder fragiel. Zijn ouders ondersteunen hem mentaal.

Er is bijgevolg sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in België.

Geen belangenafweging

Hoewel er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele belangenafweging verricht. Bijgevolg is de bestreden beslissing manifest strijdig met het artikel 8 EVMR.

Ondergeschikt, kan niet geoordeeld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het gezinsleven van verzoeker reeds zou beoordeeld hebben in het kader van zijn hangende aanvraag op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Voorafgaand aan de betekening van de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele beslissing omtrent deze aanvraag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Het volstaat niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken intern reeds een beoordeling zou hebben gemaakt over voormelde aanvraag. De desbetreffende beoordeling moet tevens worden kenbaar gemaakt aan de rechtsonderhorige.

Bij gebreke hieraan kan deze laatste zijn rechten van verdediging geenszins ten volle uitputten gezien hij geen kennis heeft van de gronden waarop de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat hij geen beschermenswaardig gezinsleven in België zou hebben.

Evenmin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken reeds een beoordeling gemaakt/ter kennis gebracht van verzoekers hangende aanvraag op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dienvolgens manifest strijdig met het artikel 8 EVMR."

3.2. Beoordeling

De verzoeker beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er door het nemen van de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

De verzoeker verwijst in zijn enig middel naar een gezinsleven met zijn ouders die wettig verblijf hebben in België.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker nooit gemachtigd of gerechtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hem feitelijk in staat stelde een gezinsleven in België te ontplooiën, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een (tijdelijke) verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of, eventuele overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat het daadwerkelijk bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De verzoeker betoogt dat het EHRM oordeelt dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders wanneer vaststaat dat de betrokken zoon nog geen gezinsleven heeft gesticht en nog steeds inwoont bij zijn ouders. De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest "*Boulchekia*" tegen Frankrijk van 20 september 2011 van het EHRM. De verzoeker benadrukt dat hij sinds 11 december 2008 in België verblijft en hij al dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft, wat erg lang is. De verzoeker geeft mee dat hij 33 jaar oud is, alleenstaand is en geen kinderen, noch een gezin heeft. Hij woont samen met zijn ouders die wettig in België verblijven, hij heeft geen eigen middelen en is afhankelijk van derden. Verder voert de verzoeker aan dat hij een medisch attest overmaakte waaruit blijkt dat hij sinds 2009 (met herhaalde opstoten) lijdt aan een depressie en posttraumatische stress waarvoor langdurige opvolging vereist is. De verzoeker stelt dat zijn ouders hem mentaal steunen en er bijgevolg sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België.

Verder betoogt de verzoeker dat de verweerder geen enkele belangenafweging heeft verricht omtrent zijn gezinsleven. De verzoeker voert aan dat in dit verband niet kan worden geoordeeld dat de verweerder zijn gezinsleven reeds zou hebben beoordeeld in het kader van zijn machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat hem voorafgaand aan de thans bestreden beslissing geen beslissing met betrekking tot zijn machtigingsaanvraag van 26 november 2019 ter kennis werd gebracht. De verzoeker betoogt dat het niet volstaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken intern reeds een beoordeling zou hebben gemaakt van zijn aanvraag; deze beoordeling moet tevens aan de verzoeker ter kennis worden gebracht. Bij gebrek hieraan kan hij zijn rechten van verdediging niet uitoefenen omdat hij geen kennis heeft van de gronden waarop de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat hij geen beschermenswaardig gezinsleven in België zou hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 26 november 2019 inderdaad een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Op 21 mei 2021 – dit is tevens de dag van de thans bestreden beslissing – besliste de verweerder dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op 21 mei 2021 richt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een schrijven naar de burgemeester van Jette met daarin het verzoek om de verzoeker uit te nodigen om beide beslissingen (de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 mei 2021 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2021) aan de verzoeker ter kennis te brengen. In zijn verzoekschrift geeft de verzoeker aan dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan hem ten vroegste op 2 juli 2021 werd betekend om verderop in zijn verzoekschrift uiteen te zetten dat deze beslissing hem ten vroegste op 15 juli 2021 ter kennis werd gebracht. Een exacte datum van kennisgeving van het thans bestreden bevel kan op grond van de stukken van het administratief dossier niet worden vastgesteld. Of de beide beslissingen van 21 mei 2021 al dan niet op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis zijn gebracht en de volgorde waarin zij aan de verzoeker ter kennis werden

gebracht, kan uit de stukken van het administratief dossier niet worden afgeleid. Bij het verzoekschrift wordt evenmin een bewijs gevoegd waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker op het moment van de kennisneming van het thans betreden bevel nog geen kennis zou hebben genomen van de eveneens op 21 mei 2021 getroffen beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de beide beslissingen op dezelfde dag werden getroffen en dat een eventueel gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de thans bestreden beslissing niet in het gedrang brengt.

De Raad wijst erop dat de verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 mei 2021, die op dezelfde dag en door dezelfde attaché als de thans bestreden beslissing werd genomen, als volgt heeft gemotiveerd omtrent het gezins- en familieleven van de verzoeker:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op artikel 8 EVRM dat voorziet in zijn recht om een gezinsleven te ontwikkelen en eveneens het recht omvat om een vrienden-en kennissenkring te ontwikkelen in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nieuwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 0 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven. In de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn ouders (dossier xxx) die sinds 2007 in België verblijven en in het bezit zijn van een onbeperkte verblijfsmachtiging. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn ouders. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen 'ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux' (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen," (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08 2014). In casu blijft het bij een loutere vaststelling dat hij op hetzelfde adres ingeschreven staat als zijn ouders, dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien stellen we vast dat zijn ouders reeds sinds 2007 in België verblijven, terwijl betrokkene pas begin 2009 naar België kwam. Bovendien werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd in 2010 en kwam hij pas in 2014 naar België terug. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn ouders. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20 11 2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 38). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee werkbeloftes voorlegt. Hieruit blijkt echter niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkens tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari. Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 28 juni 2014, nr. 71396/12, M E.v Zweden, par.100) Volledigheidshalve merken

wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1903, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr 48 858; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verweerder heeft op 21 mei 2021, en dus bij het treffen van de bestreden beslissing op diezelfde datum, zodoende wel degelijk verzoekers gezinsleven met zijn ouders in België in rekening genomen en hij heeft ter zake een concrete belangenafweging doorgevoerd in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de hogere rechtscolleges. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Zoals de verzoeker correct opmerkt, heeft het EHRM in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht in verschillende gevallen aanvaard dat hun relatie met hun ouders of "andere nauwe familieleden" nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, *Maslov*, § 62; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi*, § 26; EHRM 26 september 1997, *El Boujaïdi*, § 33; EHRM 29 januari 1997, *Bouchelkia*, § 41). In andere woorden, bij jongvolwassenen, die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van "bijkomende elementen van afhankelijkheid" niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of "andere nauwe familieleden".

Het gegeven dat de verzoeker, die 33 thans jaar oud is, reeds langere tijd samenwoont met zijn ouders, en dat hij alleenstaand is (hij heeft geen eigen gezin en geen kinderen), volstaat evenwel niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 15 november 2010 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst en hij op 22 december 2014 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. De verzoeker heeft in het verleden als volwassene dus al apart van zijn ouders gewoond. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoeker, die thans 33 jaar oud is, als een jongvolwassene in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM moet worden beschouwd. Gelet op het jarenlange verblijf van de verzoeker in Armenië van 2010 tot 2014, kan de verzoeker bovendien niet dienstig voorhouden dat hij gedurende bijna dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 26 november 2019, die hij actualiseerde op 4 maart 2020, gewag heeft gemaakt van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders.

De verzoeker verwijst in de uiteenzetting van het middel wel naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij lijdt aan depressie en posttraumatische stress, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker noch in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2019 noch in de actualisatie van 4 maart 2020 heeft gewezen op zijn medische problematiek (waarvoor hij naar eigen zeggen mantelzorg behoeft). Evenmin heeft hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag aangevoerd dat hij door zijn ouders mentaal wordt ondersteund, of dat hij financieel afhankelijk is van derden. Wanneer de betrokken vreemdeling een verblijfsaanvraag heeft ingediend waarbij hij zich beroept op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (*quod in casu*), kan het gemachtigde niet worden verweten dat hij bij het afwijzen van de desbetreffende aanvraag en het gelijktijdig opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met elementen die hem niet kenbaar werden gemaakt.

Tevens bevindt zich in het administratief dossier een nota van 20 mei 2021, die werd opgesteld door K. A., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) *Hoger belang van het kind:*
→ *geen elementen*
- 2) *Gezin- en familielevens:*
het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
- 3) *Gezondheidstoestand:*
→ *geen elementen"*

In de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 21 mei 2021 heeft de verweerder vervolgens onder meer geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, en dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Ook deze beoordeling strookt met de rechtspraak van het EHRM, dat reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven met zijn ouders in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De verzoeker voert verder aan dat evenmin reeds een beoordeling werd gemaakt van zijn hangende aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 10 juli 2021 een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2021 werd deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en werd tevens aan de verzoeker nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De thans bestreden beslissing dateert evenwel van 21 mei 2021. Op het moment dat de thans bestreden beslissing werd genomen, was er geen machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de verzoeker hangende. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met verblijfsaanvragen waarvan op dat moment nog geen sprake was. Dat de bestreden beslissing mogelijks pas aan de verzoeker ter kennis gebracht werd op het moment dat de voormelde medische verblijfsaanvraag reeds was ingediend, doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van de bestreden beslissing moet immers beoordeeld worden in het licht van de gegevens zoals zij voorlagen op het moment dat deze beslissing werd getroffen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet. Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde elementen die kenbaar waren op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen, niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE